

Велимир Петров

Съседни

По любознателните навярно са забелязали, че наоколо гъмжи от съсед. Почти от всички страни сме заобиколени все със съсед и съсед. На къде ти и да погледнеш – съсед! Да речеш да подхвърлиш нещо през стобора – я предмет, я дума, на съсед ще падне. Един поглед даже да хвърлиш – също! Дори се и разсейваш, особено когато съседката се тоа-лира пред прозореца...

В този смисъл трябва да уточним, че освен съсед, дал Бог и съседки. Не зная защо, но те ми са по-симпатични от съседите. Някак си са по-одухотворени, дрехите по-добре им стоят, ще речеш, че дори имат нещо да ми кажат насаме... Дори подозирам, че са на същото ми мнение.

От дългата си съседска практика стигнах до извода, че това – съседът и съседката са голяма работа! Изглежда още в гена им е заложено да изпълняват различни функции, различни за различните исторически дадености.

Напоследък много е модерно – компенсиране на загубите от сушата. Разбира се, в преносен смисъл и в най-различни аспекти. Но едно от основните им задължения, за което и ще стане дума по-долу, е да поддържат тонуса на съседа! И на съседката, както и обратно!

Умните хора, както и практичните, когато купуват имот, избират според съседа. Правят дълги и сложни проучвания, чак до девето коляно. Ползват и подставени лица, ако няма такива – сами си подставят. Вземат предпазни мерки, много по-големи отколкото когато се женят, да речем. За това именно разтрогването на съседството е много по-рядко срещано явление от разтрогнатите бракове.

Не до там умните, обаче, купуваме на риск. Ако щете – на късмет! Вадим разни наивни претенции: уж мястото да било с красив изглед, конфигурацията му да била не знам си каква, че и да можело да се префасонира лесно по нашите си критерии. А какъв ще е съседът, ами какъвто се случи.

Някои случиха на съсед. Съжителстват хармонично, интересно и емоционално, никаква скука. Правят си разни красиви, мръсни номера. Не се оставят нито за момент да се отпуснат, да се разсеят, да задремат. Поддържат висок коефициент на раздразнителност, както и бойна готовност номер едно.

Като естествен резултат на тия целенасочени и добронамерени действия, се съдят по всеки повод, по най-изискан начин, гонят се до дупка... Как да не им завидиш!

Започват деня с риторични турнири. От ранни зори. Може групово,

а също така не са изключени и соловите изпълнения. В тия турнири всички групи лицеви мускули участват пълноценно. Обогатяват се с кислород, еластичността се подобрява многократно. Почти отпада необходимостта от цялата гама тонизиращи и подхранващи маски. Погледът става ведър и пробивен. Може и да се съкрати омръзналата и неефективна сутрешна разправия със съпружеското тяло, изпълнявала до сега тая мобилизираща процедура.

Ако през цялата сутрин двете страни са се сражавали отривисто на риторичния фронт, ако са поддържали висок боен дух и са спазвали точките от рицарските турнирни конвенции, към обяд при добра воля от двете страни, може да се премине към показни демонстрации. Изпробват се секретни хватки, тънкости от източни и... западни, както и от северни и южни бойни изкуства. За по-голяма зрелищност, организаторите могат да включат и странични, безпристрастни наблюдатели.

Надвечер, вече, се очертават перспективите за просперитет на финансово закъсали медицински кадри и юристи.

Така, в общи линии и пълноценно си провеждат дните, случилите със сериозни съседи. По-долу ще дам примери със съседи, на които искрено завиждам за далеко нескучните им делници.

Станчо Драката, например. В началото беше подходил съвсем кротко. Нетренираното око на Вашия специален наблюдател не би открило никаква следа от стратегия. Дни на ред Драката невинно се беше изтягал в зоната на съседа си Мико Абдала. Там където би било тротоарното пространство, ако селото беше благоустроено. Но не беше. Имаше треволяк. И една жълта хризантема – зад ухото на Драката. Носителят на Жълтата хризантема мило следеше кога ще изтекат някои превтасали детайли през оскъдния амбалаж на Абдалката.

Впрочем, ако искаме да сме точни, тя въобще не беше абдалка. Напротив! Целия си съзнателен съпружески живот беше работила усърдно за утвърждаването на този прякор на титуляра си.

Абдалката все си намираше работа около жълтата хризантема. Поливаше я щедро с влажен поглед, тореше я с чувствени флуиди. Вазата, където бе бодната жълтата хризантема, я изби благородна пот и разфокусира погледа си. Революционната и бдителност се притъпи.

Титулярът, от своя страна, дни наред акумулираше справедлив гняв. Изглежда предозира. Бушонът му изби. Абдалът влезе в атака. Употребя непозволени средства и предварително обмислен план, както по-късно дефинира обвинителят.

Непозволеното средство беше средна по размер брадва, с която дори не можеш да се обръснеш като хората. Поради това гипсът започваше от врата на Драката, по лявото му рамо, правеше правия си ъгъл напред, на лакет разстояние завиваше надясно. Пространство съвсем достатъчно за средна техническа мисъл, да го организира в приличен подностабличка. На нея сподвижниците на Драката си държах чашките между две глътки. Както по време на делата, така и по време на излежаване на наказанието на Абдала. Разбира се, ръката оздравя далеко по-рано. Гипсът бе свален виртуозно с ъглошлайф, а уникалната масичка и досега работи с проектната си мощност. В по-ранни периоди я искаха за експонат по разни технически изложби, имаше и грамота.

Що се касае до Драката, знайно е, че за всичко се плаща на този свят. Абдалката предяви претенции. С Драковица бяха приятелки, разбираха се, разбраха се! Ползваха Драката по мажоритарната система. И това ако не са силни усещания.

Наблизо живеят братовчедите – Кубиците. И двамата бяха Стоян Стоянов Стоянов – на куб. Бяха съседи. Имотът на времето е бил общ – родов. Сега, обаче, по средата му минава Великата китайска стена. Никой не може да я прескочи. Освен и само – те! И само нощем. С лозарска пръскачка. На гръб и с Раундъб. От фирмата Монсанто – страхотен препарат! Каквото напръскаш – отпиши го, изсъхва завинаги. Остава сал споменът един! И зеленчуци, и лозе, и овошки – не подбира. Вече трета година Кубиците пазаруват селскостопанските си благини от града. Минаха и на бира... И това ако не са емоции! Добре си живеят, напрегнато, бодро! С ритъма на новото време.

Чинчилата, пък, да вземе да инжектира всичките си пъпешки с миеморка. Нямало начин да не ги обере съседът му. Колкото пъти минавал покрай тях, ги оглеждал някак любовно и собственически, ясно било. Познал! Обрал ги, ама ги яла тъща му – вместо да му извади очи, изписал му вежди. Красива работа, за завиждане. Моята, обаче, не яде пъпешки. Все на банани налита.

Примери още много, сума ти агнета изядоха адвокатите, покрай съседските взаимоотношения. И колко коли си накупиха и колко вили си построиха.

Тези, а и други примери, сочат как някои хора случиха на съседи. Аз, обаче, не можах...

С моя бай Дане – загубена работа! Скука. Пълна скука!

– Ха, наздраве, комшу!

Наздраве, комшу!

- Да не се отървеш от здраве, комшу!
- И ти, комшу!
- Ела, комшу, да ми помогнеш да оправдаем едно агънце...
- Тичам, комшу, ама ще донеса от моето ланшно винце...
- Донеси, комшу, няма да се караме, я!

Лоша работа! Пък булките ни се съсипват да наливат масло в огъня: баница след баница, салатки разни, специалитети... Скука! Никакви силни усещания! Никакво разнообразие!

Веднъж опитах да дам под съд съседите, затова че бяха препекли пържолите и пресолили салатата, нищо не стана, извиниха се предварително... Опитах се да ги предизвикам, те да ме дадат под съд, че им сервирах много старо вино. Нищо не излезе – изпиха го без да разберат обидата...

Нищо друго не ми остава, освен да се откажа от съседите си чрез Държавния вестник!

Ще го направя!

Март 1995 г.

КРАЙ

© 1995 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11039>]